

Orfeu în Infern (2008). A scris eseuri (*Riscul în cultură*, 1997; *Spiritul românesc în fața unei dictaturi*, 1997), piese de teatru (*Bătrâna doamnă și fluturele și Culoarul cu șoareci*, 1981–1982; *Ursul și știuca*, 2000), versuri (*Elegii parisiene*, 1992), volumul de portrete literare și polemici *Stricte amintiri literare* (2001), precum și scenarii de film (*Răutăciosul adolescent*, 1969; *Printre colinele verzi*, 1971). Romanele sale au apărut în mai multe ediții, unele fiind traduse în limbi străine (bulgară, franceză, germană, italiană, letonă, lituaniană, maghiară, rusă, suedeză). A publicat vol. de memorii *Sensul vieții* (2 vol., 2003–2004). A tradus din Rainer Maria Rilke, *Elegii duineze* (2006, 2008). Redactor-șef la „România literară” (1970), director la „Contemporanul – Ideea europeană” (din 1990). Vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor. A fost distins cu Premiul „Opera Omnia” al Uniunii Scriitorilor (2000).

BREDICEANU, TIBERIU

(20 martie 1877, Lugoj, jud. Timiș – 19 decembrie 1968, București), compozitor și folclorist

Membru corespondent – 26 mai 1937

(repus în drepturi – 3 iulie 1990)

Studii muzicale la Lugoj (1884–1891), Kassa (în Cehoslovacia, 1891–1892), Blaj, Sibiu (1892–1895) și Brașov (1903–1906). S-a numărat printre fondatorii Operei Române, Teatrului Național (1919) și Conservatorului (1920) din Cluj, Societății Compozitorilor Români din București (1920). A fost director al Operei Române din Cluj (1920), președinte (1928–1947) și director (1934–1940) al Conservatorului „Astra” din Brașov; director general al Operei din București (1941–1944). S-a aplecat asupra folclorului românesc, culegând peste 2 000 de melodii populare din diverse zone, dar și din alte țări, încredințând tiparului

câteva culegeri de folclor: *170 melodii populare românești din Maramureș* (1910); **810 melodii populare românești din Banat** (1921–1925, lucrare premiată de Societatea Compozitorilor Români). Dragostea pentru creația populară și profunda cunoaștere a folclorului românesc se degajă și din compozițiile sale: *Quadrilul pe motive române* (1904); poemul muzical etnografic *Transilvania, Banatul, Crișana și Maramureșul în port, joc și cântec* (1905); *La șezătoare* (1908); *Hora în la bemol major* (1921); *Colinde pentru voce și pian* (1924); *Doine și cântece populare pentru voce și pian* (1927); *Jocuri populare pentru pian* (1928); *La seceriș* (1936); *Patru dansuri simfonice* (1951) ș.a. Aceleași motive folclorice se întâlnesc și în muzica vocală (*Cine m-aude cântând; Cântec haiducesc; Năcăjit ca mine nu-i; Pe unde umblă doru; Pe sub plopi mă legănai; Florică de pe apă; Toată-i lumea dintr-un neam; Jelui-m-aș și n-am cui; Miorița* etc.). A lăsat și câteva studii de muzicologie, apărute în diverse publicații: *Nica, vestitul lăutar de la Lugoj* (1903); *Histoire de l'état actuel de recherches sur la musique populaire roumaine* (1928); *Muzica din Banat și compozitorul Ion Vidu* (1932); *Problema teatrului și a muzicii din Brașov* (1940); *Romana: epoca și istoria acestui dans* (1941) ș.a. În politică, a fost membru al Partidului Național-Țărănesc și deputat (1919–1920). Membru al Societății Compozitorilor Români, membru corespondent al Societății de Muzicologie din Paris. A fost distins cu Premiul pentru folclor al Societății Compozitorilor Români (1925), cu Premiul Național pentru Muzică (1927), cu „Ordinul Muncii”, cls. I (1956), „Ordinul Cultural”, cls. I (1967), Medalia „Bene Merenti” cls. I. „Maestru Emerit al Artei” (1952), „Artist al Poporului” (1957).